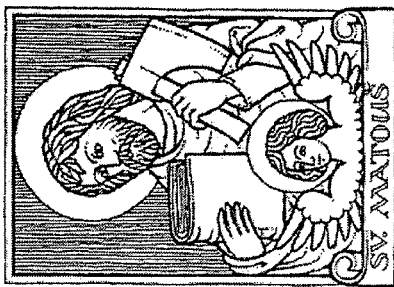

MATOUŠ

ČÍSLO 43

Doba svatodušní 2007

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Milí přátelé,

Letnice, Hod Boží svatodušní, jsou jeden ze tří největších svátků církevního roku. Vede nás k životu podle Ježíšova příkladu. Ježíš nám dává Dárce života, Utěšitele. V Písmu se o něm říká, že tento Duch vane, kde chce. Ale svěřit se jeho vedení můžeme bez obavy, on vede dobře.

Prosíme svatého Ducha, aby nás vedl po cestě, kterou šel náš Pán, Ježíš Kristus.

Váš farář
Pavel Svoboda

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství

<u>Fryšava</u> : neděle - mše sv.	8:45 hod.
středa - mše pro mládež	18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory	18:00 hod.
Na první pátek v měsíci je sloužena mše svatá, ostatní pátky probíhají ve stejný čas nešpory.	
vyučování náboženství - středa	12:15 hod.
<u>Sněžná</u> : neděle - mše sv.	10:30 hod.
vyučování náboženství - čtvrtek	16:45 hod.
<u>Krásné</u> : léto - sobota	17:00 hod
zima - sobota	16:00 hod.

ZAVODŇOVÁNÍ POUŠTĚ

Nedávno jsem viděl zajímavý film: Reporáž o poušti ve Svaté zemi. Kilometry a kilometry jen vyschlá zem. Bez stromů, bez trávy. Nedohledné dálky bez jediné vesnice, bez domů, bez lidí. Mrtvá země, mrtvý kraj.

Ale tu se našli mladí lidé, kteří řekli: poušť není mrtvá země. Musíme tam přivést vodu a bude tam kvetoucí život. A opravdu: kam zavedli vodu, tam se z pouště stala úrodná země. Rostou tam pomeranče, banány a palmy, vznikají vesnice, celá nová města uprostřed pouště. Ti mladí dokázali dát lidem šťastný život, šťastnou budoucnost, změnit místo smrti v místo kvetoucího života.

Podobně jako títo mladí lidé, tak vyšli už jednou ze Svaté země mladí lidé do světa – učedníci Pána Ježíše. Nesli také světu poselství, které působilo jako voda na vyschlou poušť: Bůh žije a myslí to s námi dobře. Nabízí nám lepší život, beze strachu. Je možné žít bez hádek, bez nedorozumění. My jsme to sami na sobě zažili. Je třeba jen přijmout jeho Ducha, žít, smýšlet a jednat jako žil, smýšlel a jednal Ježíš.

Jen si představte, jak by to bylo hezké na světě, kdyby Duch svatý stejně působil i dnes, jako tenkrát na apoštoly a všechny ty lidi.

Přestali se hádat, rozuměli si, přestali se bát – věřili si navzájem, přestali být mrzutí, nabručení. Byli nadšení. To bychom potřebovali také, pravda, takové vylití Ducha svatého.

Ale přátelé Pána Ježíše jdou dodnes světem a nabízejí lidem: lidé, přijměte Ducha svatého!

Kde je přijmou, je to jako na té poušti, která byla zavodněna, oživena vodou: mezi lidmi to začne být hezké, vrací se radost a naděje.

Jenže ani tu izraelskou poušť ještě celou neoživili. Jsou tam jen ostrůvky, oázy života. Tak také náš svět není ještě zdaleka oživen Duchem svatým. Jsou na něm jen oázy – jednotliví lidé, křesťané – jednotlivé skupiny, kteří jsou nositeli porozumění, pokoje a lásky. Vlastně by každý křesťan měl být nositelem Ducha svatého, ale není. Někdo se před ním uzavírá, jako by ani křesťan nebyl, zůstává zlý, smutný, s nikým si nerozumí. A je to jeho vina. Nenechá Ducha svatého v sobě působit tak, jak by on chtěl, začlení mu.

Porozuměli jste, jaké je poslání nás, křesťanů ve světě? Být oázami Ducha svatého – radosti, dobra, porozumění. Šířit tyto dary Ducha kolem

sebe. Nezacláněť Duchu svatému, aby v nás mohl dělat z poušti kvetoucí ráj. Proto se dnes velmi vroucně modleme:

Pane, sešli nám svého Ducha a obnov tvář země!

KDO JE DUCH SVATÝ?

Dobře čtivých a srozumitelných knížek o Duchu svatém moc nenajdete. Letos vyšla knížka františkána Eliase Velly, ta mezi ně patří. Pokusme se nechat se vést několika jeho myšlenkami.

xxxxxxxxxxxx

Mluvit nebo psát o Duchu svatém – to je vždycky dobrodružství. Je to jako chtít někomu povědět, jak chutná pomeranč. Je to marná námaha. Pokud chceme vědět, jak chutná pomeranč, musíte se do něj zakousnout.

Mluvit o Duchu svatém znamená nechat se Duchem vést, nechat se jím dovést k Pánu Ježíši. Bez vedení Duchem svatým bychom to nedokázali.

Byl jednou jeden muž a ten zaléval zahradu. Uprostřed zahrady stál velký kámen. Muž zavolal svého synka a řekl mu, aby balvan odvalil. Jeník se opřel do balvanu, ale marně. Byl pro něj příliš těžký. Pomyšlel si: „Jak je to možné, že otec po mně chce něco, o čem ví, že na to nestačím?“ Pak řekl: „Tatí, mně to nejde!“ – otec synkovi odpovéděl: „Jeníku, na něco jsi zapomněl, na něco důležitějšího. Podívej, jsem tu s tebou já, ale tys zapomněl říct mi o pomoc.“

Na naší cestě životem nám často chybí také tento předpoklad. Zapomínáme na to nezákladnější, prosit Boha o pomoc. Snažíme se, chceme žít dobře, ale stále se nám to nedaří. Příčina je jednoduchá: snažíme se o to sami vlastními silami. Neprosíme hned ráno o pomoc Ducha svatého, aby nám dal sílu, která nám chybí. Bez ní toho moc nedokážeme.

Když si pořídíš nové auto, může být sebelepší, nesvezíš se, dokud nedodáš energii, benzín. My také máme skvělé auto, skvělé náboženství, Kristovu církev s nádherným evangeliem, ale když chybí energie, nedokážeme to prožívat. Potřebujeme pomoc, aby se naše auto pohnulo z místa. Potřebujeme sílu Ducha svatého, abychom dospěli tam, kam chceme a máme.

xxxxxxxxxxxx

Donečávná jsme Duchu svatému nepřipisovali velkou důležitost. Je třeba zabývat se také naukou o Duchu svatém. Ale nestačila by jen nauka, ještě důležitější je „vychutnat si“ přítomnost Ducha svatého.

Je velký rozdíl mezi poznáním rozumem a srdcem. Poznávání rozumem nestačí. Boha Otce lidé nejprve poznali rozumem jako stvořitele celého kosmu, vesmíru. Jako stvořitele našeho. Ale teprv až nám Ježíš pověděl, že Bůh je náš „Abba“, otec, tatínek, můžeme k němu přistupovat s důvěrností.

Podobnou zkušenost máme také s Pannou Marií. Kdybychom v ní viděli jen Královnu nebes, bylo by to suché. Teprve až v nás ožijí Ježíšova slova: „Toto je tvá matka“, teprve tehdy začneme vnímat, že je Maria s námi.

xxxxxxxxxxxx

Kdo je Duch svatý? Existuje o něm mnoho teologických i filosofických definic. Ale Nicejský koncil to říká nejlépe: hovoří o Duchu, který dává život. Říká tím vše. Kde není Duch svatý, tam je mrtvo. Tam člověk poznává třeba velmi mnoho věcí rozumem, ale nemůže se jich dotknout srdcem.

xxxxxxxxxxxx

Běžně se snažíme vyjádřit Boha na základě lidských měřítek prostoru a času, ale ta tu nejsou ta pravá.

Když řekneme: Bůh je Stvořitel, dotýkáme se tím jen jednoho rozměru. Bůh je víc. Když řekneme: Ježíš je Vykupitel, Ježíš je víc než náš Vykupitel.

Na Boha se díváme vždy jen z jednoho úhlu. Nejme schopni ho vnímat celého. Na to nám nebude stačit ani celá věčnost. Až jednou budeme v nebi, budeme ho vnímat stále nově.

xxxxxxxxxxxx

Řekneme-li, že Duch nás směřuje k Ježíši, co to znamená? Abychom to pochopili, řekněme si něco o úloze tří božských osob v dějinách spásy.

Starý zákon je zjevením Boha Otce. Že on je jediný Bůh, o tom přesvědčoval lidi po čtyři tisíce let. Starý zákon se vztahuje na Boží moc.

Nový zákon je doba Boha Syna. Bůh se v něm zjevoval především ve svém milosrdenství, v dobrotě k hříšníkům a chudým. Nový zákon se vztahuje na Boží lásku.

SVÁTEČNÍ SLOVO

Přišla za knězem skupina mládeže. „Objevili jsme Ježíše“ – „Potěšení na mé straně, byla to mimořádná postava.“

„Ale s církví nechceme mít nic společného, je špatná.“

Máte pravdu, historii trochu známe. Dokonce ani nevíme přesně, kolik všeho možného zla napáchali představitelé církve, císařové a hrabata, kněží a šafáři a křesťanské manželky pánů domácích. I evangelici přiznávají chyby svých církví.

S chybující církví nemít nic společného, taková řeč vypadá velmi poctivě. Ale jak dlouho vydržíte bez špatnosti vy sami?

Čtvrt hodiny? Za jak dlouho vás napadnou nepřítel, závistivé, hněvivé, pomstychtivé myšlenky? Nepostaví-li se proti nim, ovládnou tě.

Já si taky vážím Ježíše Krista. Ale on zamýšlel i založení církve. Církev patří k jeho záměru. Prostřednictvím katolické církve jsem Ježíše poznal. Teď jsem dokonce jejím představitelem a když nadáváte na církev, nadáváte i na mne. Nebráním se, jsem takový, znám své hříchy.

Ale je to úplný pohled na církev? Zapomněli jste na Adama Michnu z Otradovic, na svatou Anežku Českou, na Matku Terezu. Na zakládání univerzit a nemocnic. Nakonec i mnozí papežové byli skvělí, i biskupové a synodní seniorové. A jako křesťané se neustále pravidelně setkáváme, abychom se povzbuzovali k dobrému, k naději, k činnosti. Děláte to i vy?

Každou neděli se rád setkávám v kostele s prodavačkami i lékaři, konstruktéry i dojičkami a úředníky. Povzbuzujeme se k poctivému pohledu sami na sebe i k uctivosti vůči ostatním.

Prostředí katolické církve je pro mne stále dost dobré. Jsem rád, že mě v ní nechají.

Říkáte: Ježíš ano, církve ne. Takové tvrzení vypadá docela dobře. Jsem rád, že je vám Ježíš milý. Nezapomeňte ovšem, že kdyby nebylo církve, nikdo by o Ježíšovi nevěděl.

Nikdo?

Nikdo!

Pavel Kuneš

Nejlepšími lékaři jsou MUDr. Střídmy, MUDr. Klidný a MUDr. Radoštný.

J. Swift

V současné době žijeme v třetí etapě dějin spásy, v období církve a Ducha svatého. V této době se mezi námi zjevuje Duch svatý. Jak se chce projevit v nás, kteří jsme církví?

Nedíváme se na církev jako na nějaký spolek, nějakou instituci. Je jí také, ale to není vše. Církev je Boží lid na cestě do zaslíbené země. My jsme církev.

xxxxxxxxxxx

Jaké je poslání Ducha svatého na zemi?

Musím odejít, řekl Ježíš, mé poslání na zemi je završeno. Odevzdal jsem vám poselství, svěřil jsem vám automobil a musím vás ještě vzít k benzínové pumpě. Musím vám poslat Ducha svatého. Ten dá vaše auto do pohybu. Duch svatý oživí poselství, které jsem vám zanechal.

Ježíš založil církev. Teď potřebujeme někoho, kdo tu církev a jeho evangelium v nás oživí. To je úloha Ducha svatého: stále oživuje to, co nám Ježíš zanechal. Směřuje nás ke Kristu. Nehlásá nám nové věci, ale uvede nás do živé pravdy.

Poslání Ducha svatého tedy je přivádět nás k Ježíši, aby v nás žil.

Proto je zapotřebí, abychom soustavně volali, aby k nám přišel v plnosti: Přijď, Duchu svatý!

xxxxxxxxxxx

Kdykoliv se modlíme, Bůh nás vždycky vyslyší, ale ne vždy nám dá to, oč prosíme.

Modleme se proto s plnou důvěrou:

Přijď, Duchu svatý, přijď! Naplň mou mysl, naplň mé srdce, naplň mého ducha, naplň mou duši, naplň celý můj život. Přijď, Duchu svatý, přijď! Zmocni se mých skutků, zmocni se mých myšlenek, zmocni se mých tužeb, přijď! Osvětli, co je zahaleno tmou. Oživ víru tam, kde vládne pochybnost. Dodej odvalu tam, kde chybí. Přijď, Duchu svatý, přijď.

Knihu: „Duch svatý, pramen života“

vydalo Karmelitánské nakladatelství –
2006

Mnoho lidí vůbec neví, jak je svět krásný a kolik nádhery je v květině, kameni, kůře stromu či březovém lístku.

R. Maria Rilke

Z VELIKONOČNÍ PROMLUVY PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

Draží bratři a sestry, ruský spisovatel Lev Tolstoj vypráví v jedné krátké povídce o přísném vládcí, který se obrátil na své kněze a mudrce s tím, aby mu ukázali Boha, aby ho mohl spatřit. Mudrci nebyli sto splnit jeho přání. Až přišel jeden pastýř, který se právě vracel z pastvin, a nabídl se, že vezme úkol kněží a mudrců na sebe. Král se od něj dozvěděl, že jeho oči nestačí k tomu, aby viděl Boha. Chtěl tedy alespoň vědět, co Bůh dělá. „Abych mohl na tuhle otázku odpovědět“ – řekl pastýř vládcí, – „musíme si vyměnit oděv.“ Váhavě, ale puzen zvědavostí na očekávanou odpověď, vládce přitakal. Svůj královský šat dal pastýři a nechal si obléci prostý oděv chudého člověka. A záhy přišla i odpověď: „Právě toto činí Bůh.“ Vskutku, Boží Syn – pravý Bůh z pravého Boha – opustil svou božskou náheru: „sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponižil se ... až k smrti na kříži“ (stov. Fil 2, ad). Jak říkají Otcové, Bůh uzavřel posvátnou výměnu: vzal na sebe to, co je naše, abychom my mohli dostat to, co je jeho – stát se podobní Bohu.

Sv. Pavel používá obraz oděvu pro událost křtu: „Vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista“ (Gal 3, 27). Právě to se děje ve křtu; oblékáme se v Krista, On nám dává svůj šat. Vzal na sebe náš oděv: bolest a radost lidské bytosti. A nám dal svůj „oděv“, „skutečnost“ křtu – dar nového bytí.

PROČ SI TAK JDEME NA NERVY

Pokoj vám! To jsou první slova zmrtyvchvalého Pána Ježíše jeho přátelům. – A kde jinde by měl být pokoj Kristův víc doma, než v našich křesťanských rodinách, u nás doma. Ale je to tak opravdu?

Kdybych vás teď vyzval, aby zvedl ruku, komu nikdo nejde na nervy, jsem si jist, že by se nepřihlásil nikdo. Jdeme si všichni na nervy – jeden druhému – a někdy úplně příšerně. Všude se najdou lidé, kteří nám jsou nejen trnem v oku, ale přímo trnem v životě.

Kde se tohle všechno bere?

Už na prvních stránkách bible se o tom mluví. Obrazně, samozřejmě, jak jinak. Vypravuje se tam, že Bůh stvořil svět dobrý, plný

harmonie. První Adamové nešli na nervy svým Evám, ani Bůh jim nešel na nervy.

Ale pak se stalo cosi hrozného. Katastrofa. Člověk začal volit zlo, vzpřel se Božím prikázáním. Od té doby svět už není rájem. Od té doby jde člověku na nervy člověk vedle něho. Od té doby jde člověku na nervy i sám Bůh Stvořitel: Proč to takhle špatně stvořil? Proč to a to dovolí a ono nezakáže? Proč se člověku nepředstavil osobně? A kdovi jestli vůbec Bůh je.

Lidé nám jdou na nervy, ale my s nimi žít přesto musíme. Bůh nám jde na nervy, ale my jiného Boha nemáme. To je svět, ve kterém žijeme.

Pomůže tu domlouvání, aby lidé byli na sebe hodnější? Nepomůže. Ani napomínání. Od onoho temného pádu lidstva, od „prvotního hříchu“, je tady propast mezi člověkem a Bohem. Propast mezi člověkem a jeho bližním.

Kolik je tu moudrých rad v kázáních, kolik hesel na všelijakých plakátech: „Buďte na sebe hodní! – Kip smajling! – Usmívejte se!“ Ale všechny ty výzvy lidskou náтуру v jádru nemění a nezmení.

Přišel domů na prázdniny student bohosloví po prvním ročníku. A co slyší! Celá jeho rodina je rozhádaná. Celé příbuzenstvo na sebe jen a jen sptí. „Takhle to nemohu nechat“, říká si bohoslovec – a seze všechny příbuzné ke smírčímu jednání. Tři hodiny do nich plamenně mluví a opravdu dosáhne, že při rozcházení o 11. hodině v noci si podají ruce: „Co jsme si, odpusťme si.“ A student utíhá šťasten: „Budu asi dobrým kazatelem, když se mi to na poprvé tak podařilo.“ A druhý den přiběhne sestřenice. „Víš, co se stalo? – Jak jsme se včera rozcházel, pohádali se všichni nanovo – a hůř než předtím!“

Přijde kněz na návštěvu do rodiny. Tatínek je vážený muž. Přiběhne syn v džínách s umělé potřhanými dírami, zarostlý jako divomouž. „Pane faráři, jak mi tenhle náš kluk jde na nervy!“ – „Nápodobně, tatínku!“ – zakřehne se syn. A maminka se přidává: „Já toho jejich věčného hádání mám už také nad hlavu. Mně už jdou na nervy oba.“

Takhle to mezi lidmi přechásto dopadá. A to je zlé. Když ti padne na nohu žehlička, chvíli to bolí, ale když ti jde někdo domácí na nervy, drásá to ty nervy pořádkem.

Co s tím tedy počít?

Pokud bych vám k tomuhle problému neuměl nic víc říct, než co jsem tu pověděl, bylo by mé povídání k ničemu. Ale našťástí vám dobrou

odpověď dát mohl. A ta odpověď zní, že Bůh se na tuhle bídu, co si lidé nadrobili a stále drobí, také nemohl dívat. Že zasáhl a zasahuje člověku na pomoc. Že mu poslal Syna a ve svém Synu dal účinný návod a ukázal cestu, jak z té rozvrácenosti ven.

A největším znamením zmatenosti člověka je, když touto Boží cestou pohrdne, když Ježíše odmítne.

Kam vstoupil Ježíš, kde je přijato jeho evangelium, tam se dávná katastrofa lidstva napravuje a léčí.

Ano, Ježíš je ústřední postavou této záchrany člověka, jeho vykoupení. Někdy kněz slyší: „Ježíš, co ten může pro mne udělat – vždyť je to člověk jako já!“ – Kněz na to odpovídá: „Tak to tedy mluvíme o jiném Ježíši, než mluvíme já. – Já mluvíme o Ježíši Kristu, Synu živého Boha. Skrze něj vstoupil Bůh do našeho rozhádaného a znepráteleného světa. Já mluvíme o Ježíši Kristu, kterému nejde na nery ani Bůh Otec, kterému nejde na nery žádný člověk, kterému nešel na nery ani jeho zrádce Jidáš. Ježíš je ten, kterému nejde na nery nikdy.“

Ježíš je ten, který tě usmíří s Otcem, když položíš pod jeho kříž své pochybnosti a svou bídu. Ježíš tě usmíří s lidmi, když se upřímně rozhodneš žít v duchu jeho evangelia.

My si říkáme, že jsme křesťané, ale v Božím pokoji nežijeme. Ani v pokoji s Bohem, ani s lidmi, protože to se svým křesťanstvím nebereme vážně. Kdejakému politickému žvanilovi nasloucháme vážně, ale naslouchat vážně Ježíšovi, to se nám nechce. Ježíše do svého života pozvat odmítáme – právě toho, který je Otcem poslán, aby nás naučil žít pokojně. –

To je odpověď na naši otázku, co s tím, že si jdeme navzájem na nery. Je třeba přijmout do svého života Ježíše. Co vy na to? Půjdem si v našich rodinách dál navzájem na nery, nebo se začneme doopravdy učit žít podle zásad jeho evangelia? Ježíš tě má rád, - už teď. Už za tebe položil život. Co uděláš ty?

Statistika o manželství

- Ročně je u nás rozvodů přes 33.000
- Na sto manželství připadá 67 rozvodů
- Počet dětí zrozených mimo manželství 30%

o Z Katolického týdeníku

NĚCO PRO MLADÉ

Dnes bychom si měli povědět o svatodušních svátcích. Je troji Hod Boží, vánoční, velikonoční a svatodušní.

Na vánoce, na dárky od Ježíška, na stromeček se těší velcí i malí. Na velikonoce se nejvíc těší kluci. Kolik vajíček vymrskají, kolik děvčát proženou.

Ale svatodušní svátky – s tím si nějak nevíme rady. A přece je k nám Duch svatý sedmkrát štědrý. Pamatujete si ze školy sedm darů Ducha svatého? Je to dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně boží. Moudrý a rozumný snad chce být každý. Umění – něco umět – malovat, zpívat, hrát na nějaký nástroj – to by se mi také líbilo. Ale co s tou bázní Boží? – Máme se Pána Boha bát? – To určitě ne. Já si myslím, že se máme bát Pána Boha urazit, zarmoutit. K tomu nám pomáhá Duch svatý, který je zosobněná láska. Přece když někoho milujeme, tak ho nechceme zarmoutit, ne?

L.

Říká se, že by se měl člověk stydět, když se mění.
To je nesmysl! Hanba je, když se nemění.
Jen bíbec nemění své názory.

Winston Churchill.

Kdo pořád jenom vidí, co mu osud odepřel, ten neuvidí, co mu daroval.
Frida Romayová.

Nejkrásnější na světě nejsou věci, ale chvíle, okamžiky, vteřiny...
K.Čapek.

MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

Zde jsme, Pane, Duchu svatý,
zde jsme i s přetěžkým břemenem svých hříchů,
avšak shromáždění výslovně v tvém jménu.
Přijď k nám a zůstávej s námi,
svou milostí se vlij do našich srdcí!
Uč nás, co máme činit a kam dospět,
ukáž nám, jak máme pracovat,
abychom se tobě ve všem zalíbili.

Ty sám nám vnukni naše rozhodnutí,
neboť jen tobě s Otcem a Synem
náleží všechna velebnost a sláva.
Ty, jenž nadevše miluješ poctivost, nedopušť,
abychom uvedli ve zmatek tvůj spravedlivý řád.
Ať nás nesvede s cesty nevědomost,
nepokazí úplatnost či falešné ohledy.

Dej, abychom byli v tobě svorně zajedno
a v ničem se neuchýlili od pravdy.
Ať s veškerou oddaností tvých dětí
ve všem setrváme na pravosti víry,
aby se naše myšlení
v ničem nerozcházel s tebou
a ve světě budoucím
abychom za dobrou práci došli věčné odměny.
Amen.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jazyk promluvil, jak uměl.
Ostatní ať pochopí srdce.
L.S.